

Hoofdstuk I, Maandag

1.1 Agnes en Harley

‘Ik sterf van de jeuk! Zet jij even koffie? Dan rijd ik naar het dorp voor broodjes en mentholpoeder.’ Agnes rommelt in het bestek-laatje. Ze schuift dit met een klap dicht en begint alle spullen op het campingtafeltje met het koffiezetapparaat op te tillen en te verschuiven. Het is de derde dag op hun geliefde camping, maar alles lijkt anders dan vorig jaar. Nu de kantine dicht is zijn er in de ochtend geen lekkere warme broodjes en in de avond geen gezellig praatje met Mireille en Donnel, de eigenaren.

De plastic zak met oud brood, aardappelschillen en de resten van kipkluijsjes, trekt vliegen aan naast het kaartspel. Daar omheen bevinden zich al hun noodzakelijke voorzieningen. De koffiebus en het gezellige lampje dat hun dochter had meegegeven voor een romantische avond. De nieuwe, niet zo romantische vliegenlamp, met de belachelijke gebruiksaanwijzing van 40 pagina’s en de slordig opgevouwen handdoeken die nog een beetje klam zijn. Harley heeft deze zojuist op aandringen van Agnes binnen gehaald. ‘Rotrupsen,’ mompelt Agnes terwijl ze hardnekkig alle dingen blijft verschuiven over de wankelende tafel. Alsof de autosleutels

daardoor plotseling toch nog vanzelf op zouden kunnen duiken. Alleen omdat zij dat zo graag wil.

‘Die liggen daar niet, meisje,’ zegt Harley.

‘Wat?’ Agnes kijkt hem niet aan. Het zweet staat op haar voorhoofd. Beurtelings krabbend onder de knot in haar nek en over haar beide blote scheenbenen, zoekt ze met één hand nog steeds tussen de spullen. Het is die beesten geraden ook, om niet in hun voortent op de tafel te liggen. Hoe komt hij daar nu bij?

En dan vult een afgrijselijke lawaai de klamme ruimte. Is die hond een keer stil, begint die rotzak weer met zijn grasmaaier. De hond is niet nieuw, weet Harley. Vorig jaar hebben ze de grote hond Ferdinand van de overkant al leren kennen, toen hun eigen herder Aksel nog leefde en Agnes net haar nieuwe nier had. Aksel, oud, blind en kwetsbaar door het enorme gezwel aan zijn kaak, werd door Agnes uitgelaten langs de weg achter de camping. De bewoonster van het huis aan de overkant kwam haar met dat gevaarte tegemoet. Ze kon de gigantische hond amper in bedwang houden. De buurvrouw is maar een klein wijfje, al zou je dat niet zeggen als je haar hoort. De hond was gelukkig gemuilkorfd. Toch had Agnes er niet langs gedurfd. Ze was uiteindelijk omgedraaid en helemaal omgelopen door het dorp om zo weer via de andere kant bij de camping terug te komen. Doodmoe en angstig. De buurvrouw had gelachen en geweigerd aan de kant te gaan, geweigerd om plaats te maken voor haar en hun oude hond, vertelde Agnes haar Harley in tranen, nu ongeveer een jaar geleden.

Harley pakt de sleutels van het schapje boven hun bed en geeft ze zijn vrouw in haar handen. Hij krijgt een kus. Als hij een minuutje later de koffiebuis wil pakken, ziet hij haar portemonnee liggen. Half verscholen onder de onleesbare gebruiksaanwijzingen op het tafeltje. Snel loopt hij de kleine

voortent uit, over het veldje naar de parkeerplaats. Geen Jeep. Ze is nog best kwiek, voor haar 57 jaar. Dat zal hij haar straks eens zeggen, bedenkt hij en hij moet al lachen als hij haar reactie voor zich ziet. Ze is zo heerlijk op de kast gejaagd wanneer hij haar plaagt. God weet dat hij zijn tien jaar oudere vrouw voor geen twintig jongere yuppentutjes zou willen ruilen. Echt niet! Wat een geluk dat we het nog zo goed hebben samen, mijmert hij. Lekker met de kleine caravan op pad... De lach ebt van zijn gezicht wanneer hij zich omdraait en naar voren kijkt, in de richting van hun plaats tegen de bosrand die de veel te lege camping omzoomt, langs de smalle weg naar het dorp.

Daar waar hij hun caravan hoort te zien, hangt nu – weer – een dikke stofwolk. Hij loopt langs de slagboom naar de weg en kijkt naar de uitgestrekte groene voortuin aan de overkant, waar die kerel op z'n zitmaaier rondjes aan het zwenken is. Er loopt een brede zandkleurige baan over de gehele breedte van het gazon. Daar is niet lang geleden met een graafmachine een geul gemaakt. Voor riolering of zoiets, vermoedt Harley. De bizarre tuinman kriskrast er overheen, slalomt tussen de drie lindebomen door en – Harley zou zijn ogen niet geloven als hij het niet gisteren ook al had gezien – hij maait vervolgens recht over de recentelijk gecreëerde zandweg heen, keert bij zijn uitrit en maait terug. Weer over het zand. De enorme Ferdinand staat achter het spijlenhekwerk dat de achterliggende tuin van de voortuin scheidt en kijkt net als Harley stil naar de man op de hotsende grasmaaier.

Het heeft sinds de storm van twee weken eerder niet meer geregend en het is op dat moment nog geen elf uur, en toch al 28 graden. Een hittegolf hangt in de lucht en dikke stofwolken hangen boven de tuin, over de weg en over de bosrand langs de camping. Zo dik zelfs, dat die tuinman Harley niet eens onder

de boom bij de slagboom ziet staan.

Langzaam draait Harley zich om. Hij kan zichzelf door het kabaal niet horen denken. Het knarst en kraakt in zijn hersenpan om van al dat zand, de herrie, de hitte en die kerel op zijn tweederangs Honda een voor hemzelf begrijpelijk verhaal te maken. Kan dit een reactie zijn op zijn aanvaring met die buurvrouw vorig jaar? Hij weet nog hoe ze krijste dat ze de politie zou gaan bellen als hij geen stap achteruit zou zetten. Hij stond namelijk met de punten van zijn schoenen op haar gazon, die keer dat hij haar vertelde dat hij het geen stijl vond van haar om zijn vrouw en hun oude hond zo te behandelen, en te weigeren aan de kant te gaan. Dat hij niet van haar scheldpartijen gediend was, en dat hij ervan uitging dat ze zich in het vervolg normaal zou gedragen. Hij weet nog hoe ze tekeer ging en allerlei onzin riep over asociale rot Rotterdammers, die hier de dienst proberen uit te maken en dat deze straat niet van hem was. Over asociaal gesproken. Bovendien kwam hij niet uit Rotterdam, hij was er zelfs nog nooit geweest en woonde al zijn hele leven in het Noorden van het land. Later hoorde hij van Mireille van de camping, dat die muts niet erg gecharmeerd was van zijn lange haar en tatoeages. Maar hé, die had hij nu al minstens 30 jaar en ze hadden hem nog nooit belemmerd om zich als een heer te gedragen.

Waarom in godsnaam zou deze kerel het nodig vinden het gras twee dagen achtereen te maaien met deze temperaturen? Het gazon was gisteren al korter dan kort. En waarom zou hij als een razende telkens weer over die zandvlakte heen rijden? Hij ziet toch zelf ook wat een stoffige ellende dat oplevert? Wie is die kerel? De gebekte buurvrouw zelf is minstens dertig jaar jonger dan deze lelijke vent, denkt Harley. Niet dat hem het iets kan schelen als paren verschillen in leeftijd... Waar blijft

Agnes...? Zij zal niet blij zijn als ze zo meteen terugkomt. Gisteren hebben ze ook al samen alle stoelen en het tafeltje schoongemaakt en de tent helemaal uitgeveegd. En ach, nu staat de caravandeur ook nog open! Hij haast zich om met een woedend hart de schade op te gaan nemen, loopt uiterlijk kalm met zijn gebalde vuisten in zijn broekzakken terug naar de omgevallen koffiebuis. Klerezooi.

1.2. Agnes en Geneviève

De caissière heeft alles al aangeslagen, wanneer Agnes er achter komt dat haar portemonnee nergens is. De jeuk in haar nek en op haar scheenbenen speelt een spelletje met haar. Hier jeuk, daar jeuk. Hier jeuk, nog meer jeuk. Daar jeuk. De bultjes veranderen in grote opgezette schijven. Ze wordt er gek van.

‘Veertien Euro en vijftientig cent alsjeblieft.’ De blonde caissière zit ook al onder de bulten, ziet Agnes.

‘Ik ben mijn portemonnee vergeten,’ zegt ze, al krabbend onder haar knot. ‘We logeren weer buiten het dorp,’ vervolgt ze en wijst met haar hoofd in de richting van de camping. Dan wordt ze op haar schouder getikt. Ze schrikt ervan en krijgt onmiddellijk ook op die plek jeuk. Als ze zich omdraait kijkt ze in de grote brillenglazen van een kleine vrouw. Ze heeft een blond jongetje aan de hand en kijkt zuinig.

‘Logeert u in het dorp? Sorry, dat heb ik meegekregen, ik wilde niet af luisteren hoor, want dat hoort niet. U logeert in het dorp? Misschien kan ik u helpen, ik kan u het bedrag even voorschieten misschien? Hoeveel is het? Je bent op de wereld om elkaar te helpen wanneer dat nodig is, vind ik. Als fatsoenlijke mensen onder elkaar. Toch? Bij wie logeert u precies?’

‘We zitten op de camping, net als vorig jaar trouwens, de

mensen van de camping kennen ons hoor.' Agnes wil - blij met de aangeboden hulp - nog meer vertellen, maar de bebrilde dame keert zich plotseling om, sleurt haar zoontje mee, waardoor een snack komkommertje uit zijn hand vliegt en mompelt nog iets als 'Oeh, vergeten, kom liefje, mama is iets vergeten!'

Agnes en de caissière kijken elkaar aan. 'Niet krabben,' zegt Agnes tegen het meisje achter de kassa.

'Rotrupsen,' zegt de caissière, en; 'U mag de boodschapjes meenemen hoor, als u vandaag of morgen even komt betalen, we kennen de mensen van de camping goed.' Even later zit Agnes met haar broodjes, oude kaas, tomaten en mentholpoeder weer in de wagen. Wat een raar mens, die bril, denkt ze terwijl ze met één hand start en met de andere over haar scheenbenen wrijft. Ze zit in een oven. Haar keel voelt dik aan en slikken gaat lastig. Ze durft zonder geld niet terug de winkel in voor een flesje water. Maar man oh man, wat een dorst. Ze ziet zichzelf staan, met haar mond open onder de douche. Wat een heerlijk idee en dan daarna gauw menthol overal op strooien. Harley moet ondertussen dan even terug naar de winkel. Zij houden niet van schulden.

'Mama, wat zijn we vergeten? En krijg ik nou een nieuw snoepkommertje? Jij hebt mijn komkommertje laten vallen, mama. Dan ben jij vewus vewant vewantwoordlijk. Ja.' Genevieve kijkt om het schap met de verschillende soorten aardappels heen en ziet de vieze oude vrouw met dat belachelijk korte jurkje net door de draaideur de winkel verlaten. Terug naar die rotcamping. Ze had het kunnen weten. Onbehoorlijk volk, dat kun je aan alles zien. Van het warrige haar in die knot, tot de goedkope teenslippers waar het mens op loopt. En natuurlijk die vieze rode bulten. Hoe had ze ook kunnen aanbieden om zo

iemand te helpen, ze is gewoon te naïef en moet zich wat meer wapenen tegen dat soort mensen. Zeker als ze met dat stel van de camping heulen. Gelukkig zal ze daar niet lang meer last van ondervinden. Zo fijn voor de kinderen ook, dat het nu snel afgelopen zal zijn met die ellende. De brief van de advocaat naar de gemeente heeft precies in de roos geschoten en met de handtekeningen van de andere twee burens in de straat erbij staan ze eindelijk reuze sterk. Nog even en die camping is verleden tijd, dan komt er een einde aan zes jaar overlast en stress. Oh, als ze haar woongenot toch eens terug zou hebben, wat zou ze gelukkig zijn! Het zou al zoveel schelen wanneer ze nooit meer die gezichten hoefde te zien, van die bijdehante Mireille en die enge seksist van een Donnel. Nooit zal ze vergeten wat hij tegen haar Govert heeft gezegd. Ze heeft het uit haar man moeten trekken, maar hij heeft het haar uiteindelijk toch verteld, die keer dat ze hem op een zomeravond had gestuurd om ook eens aan te bellen en om stilte te vragen, aan de overkant. Ze voelt het schaamrood alweer stijgen en haar bril zwemt op haar gezicht. Het is ook zo heet! Zelfs in de supermarkt! Misschien moet ze daar ook eens iets van zeggen! Haar mond is nu een smalle streep. ‘Misschien moet je haar eens lekker een beurt geven, zodat ze gaat slapen, in plaats van liggen luisteren of ze wat hoort!’ Dat had die bruut van een Donnel tegen haar man gezegd, en daarna de deur voor zijn neus dichtgegooid.

‘Hou op met zeuren, met je komkommertje! En het is verantwoorde-lijk. Maar het is niet alle dagen feest. Kom, we gaan betalen en naar huis. We moeten nog wieden in mama’s nieuwe moestuin.’ Het kind steekt achter haar rug een middelvingertje op, maar loopt toch met gebogen hoofd en sloffende schoenen achter haar aan naar de kassa, waar het kassameisje hem een knipoog geeft.